બેનજીર - બદરેમુનીર

REGISTERED UNDER ACT. XXV OF 1867.

ખુશાનુમા દીલ પશાન નાટક
ગાએન રૂપી ખેલ
ઊરદુ જબાન ગુજરાતી ખત.
મશનવી મીરહસન

૧૨૫૨

યા ને

બેનજીર બદરેમુનીર.

વે શોખીન વાચનારાઓના શારૂ ઊરદુ જબાન ગુજરાતી
હરફમા ઘણા શુધારા તથા વધારા શાથે જેમા
રાગ રાગણીનો અછો જમાવ કરીને તુકમા
જમાવ કરી છપાવી બાહાર પાડીછે.

છપાવી પરગટ કરનાર.
E. A. & CO.

મુંબઈ.
અખતીઆર છાપાખાનામાં અ૦ બ૦
બાપએખતીઆરે છાપીઓછે.
૧૮૭૯ ઇસવી.—૧૨૯૬ હીજરી.

કીમત રૂ ૦ા= (છ આના.)

૧૨૫૫

ખુશનુમા દીલ પશન નાટક

ગાએન રૂપી ખેલ

મશનવી મીરહસન

યા ને

બેનજીર બદરેમુનીર.

ફેરીસ

૧	શાહ માહીયાર	ખુરશીદ બાદકા શાહ.
૨	બેનજીર	ઊશકા લરકા.
૩	વજીર	બાદશાહ માહીયાર કા.
૪	પંનદીત	રમલ દેખને વાલા.
૫	ફીરોજશાહ	પરશતાનકા બાદશાહ.
૬	માહરૂખ	પરીકાનામ.
૭	બદરેમુનીર	શરનદીપકી શાહજાદી.
૮	ફરેબ દેવ	ચુગલીખોર દેવ.
૯	ખતીજા	લતકંનકી ઓરત.
૧૦	મરીયમ	ભંગરમીયાકી બીબી.
૧૧	લતકંનખાન	લંગરા શીપાઈ.
૧૨	ભગંરમીયા	બાગબાન રમુજી.
૧૩	મીયા ખબર	ભંગપીનેવાલા.
૧૪	લરકે	ખતીજાકે.
૧૫	બચ્ચા	મરીયમકા.
૧૬	વજીરજાદી	વજીરકી બેટી.

ઈન શીવાય ચેયેલીયા દેવ શીપાહીયો દરબારીયો પરીયો આતેહ.
મુકામ—પરસતાનકે બીચ શરનદીપ ખુરશીદાબાદ વગેરે.

બાબ પહેલા—પરદા અવલ.

દરબારે અવલ શાહ મહીઆરં

શાહી દરબાર ઓર શાહા મીલકે મુનાજાત કરનેમે મશગુલ બરેહે.)

ગજલ. (૧ દેશ.)

(અગર આતુરકી સીરાજી બહસાંત આરાદ દીલેમાર—ઊસ રાહાપે.)

શાબ—

ખુદાવંદદે દો આલમરા કરીમો પાશબાં દાવર,
એ શુન ફીરીયાદ મુજ બાશી, મરી દાયાદ બવાણી કર.
દર રહેમતકે ખુલનેકી તેરી, મેં દેખતા હું રાહ,
રહાઇ દે ગુનાહોસે, બચા એહ આફતોસે સબ.
તું અપની મેહેરકી બાલા, બરસા ઈસ ચમનકે બીચ,
દરખત હરએકકો તાજા કર, ગુલે મકશુદસે દામનભર
હમારી સેવોં ગમકી, સીઆહી પાક એ એઝદાન,
ફીકરકે શેહરામે કાદેર, હમારી રાહાનુમાઇ કર.
તુહી ખાલેક તુહી માલેક, તુહી આલમકા હે પરવર,
બજુજ તેરે મેરી દાદ, લેગા કોન એ દાદગર.

ગજલ. (ભૈરવી.)

અશકોસ્ત તેરે કોહે ગમ, સરપે લીઆ જો હો સો હો—ઊસ રાહપે.

[illegible]હ—

ગમસે મેરે બદનસે દીલ, ઊરકે ચલા જો હો સો હો,
દીલસે મલાલો રંજ અલમકા, શોલા ઊઠા જો હો સો હો.

ઊમરેકી ગુજરી હુએ અબ આશ, આઈહયે જીંદગીકી સહ,
ચેરાગે જાન બુઝનેકા વખત હુવા જો હો સો હો.
હશરતે જહાન ભુલે રહા, અબસોસ સાહા હમારી અબ;
ન કોઈ હમારા યાહા હુવા, રાહાનુમા જો હો સો હો.
દલતો ઝર મેરા તમામ, કામ કયા આવેગા મુઝે;
અબતક ન ઊસકા રંજેબાન, હુવા પેદા જો હો સો હો.
કબતક એશી અરમાનમે, સમજાકે મનકો મે રહું,
રહુમે ખુદા નહી હુઈ, ઝલવેનુમા જો હો સો હો.
આતા હુ યનમી એહી ખીઆલ, કે છોરદુ મે જાહાનકો
જોગીહી બનકે ભટકુ પેર, બ સાહે ખુદા જો હો સો હો.
તાજકો ફેંક એક તરફ, તખતકો કરકે અબ તરક,
ફીરૂ ગલેમે ઝોલી દાલ ખાક ઊશા જો હો સો હો.
ફરજંદકી તલબમે આઈ દરપેશ સોદાઈ,
કાલેબસે દમ હુવા અબસ, હાય જુદા જો હો સો હો.

ગજલ. (રાગ બરવા.)

કીયા જરીશી બાતમે શાજન બીગાના હો ગયા.—જીસ રાહપે.

જીર—

રહેમતે ખુદાસે અએ શાહા રંજ હોના ભલા નહી,
કરતે ગમસે ઈઊ સબર, દીલસે ખોના ફલા નહી.
એહી ફલકકી ચાલ હુ, ઘબરાના ઈસસે તું કયું.
જીંદગીસે ઈસ કદર, હાત ધોના ભલાનહી.
આધી ઓર રંજીદગી, રહેતે હુ એ સાથ મુદામ,
બાગે દીલમે બીજ અબ, ગમકા બોના ભલા નહી.

એહ લૈઅલનો અંધેરી હયે, રહેગી ઇઉ નહી હમેશ,
ફરશે હુખપે એ સબર, હોકે થોના ભલા નહી.
હીકમતસે ઉસકી અઝુરદા, નહો તુ હરગીજ એ શાહી
જીનહાર અજલકે હાતોમે, ખોત લયેના ભલા નહી.
જહાન જીસને કી પેદા, ઊસકો હયે એહ અદના કામ,
રરજંદકે ન હોનેસે આપકો, રોના ભલા નહી.

ઠુમરી. (પીલુ.)

"સુરત તોહારી સયયા નયેના લાગી રે.—ઊશ રાહપે.

શાહ—

ખોટી હયે સગરી બતીઆ તોરી, મેએ ન માનુરે,
જીવ મોરા અબ જલ જલ જાએ
રીજાવે બતીઆ મનકો મેએ ન માનુ રે.
તન મન કાટે ફીકરકી કટારીઆ,
બહાવે આશું નએના, બતીઆ મેએ ના માનુ રે.
દીન દીનગુજરે, ભોર ગુજર ગઇ,
અબતો ગુજરી રતીઆ બતીઆ મેઅ ન માનુરે.

ગજલ. (કાફી)

" મન ફેર લીયા કરકે બતીયા.—ઊસ રાહપે.

વજીર—

જીઇકો રાજા કાહે જલાવત, હાલત પુછો પંડીતસે,
પાથી ખોલો પંડીતજી, ઔર ભેદકો ખોલો કુવતસે.

૫૬.

"તુજબીન મોરી કોન ખબર લે.—ઊસ રાહપે."

પંડીત—

શુન ઓ રાજા ખુશહુા મનમે ખુશ ખબરી મે લાયારે,
દુખ ચીંતા સબ દુર કરો અબ ધીરજ ધરો તુમ દીલમેરે
કુરપા કી હુવે ઈશવરને તુમપે, દીન એસા બતલાયારે,
કહેત હમારી કુંડલી યું કર, નોબત આઈ શાદીકી,
બાલક હોવેગા કોઈ પલમે, દઊર ખુશીકા આયારે.
જોહલ અપના અમલ કરકે, મુસતરી આઈ પાચમીરે,
ચાંદ સરીખા હોગા કુંવર નુરહે ઊસમે સમાયારે.
ઓર દીખાવત કુંડલી યુભી, ખતરા એક હુવે ઓરભીરે
જબ ઊમર હોગી પચીસ બરસકી, કુવરપે હોગા સાયારે.
જાનસા ઈજા કુછ નહોગા, ખેર હુએ જીંદગાનીકી,
કઈ મુદતતક હોગા હેરાન, કુછ આફતમે લપતાયારે.
કોઈ પરીકી મહોબતસે ઊસકો, સબ હોગી હએરાએહુ,
બતાવે ઈલ્મ એહી હમારા, જાદા કીસસે ન. પાયારે.
કહેત પંડીત શુન મહારાજા, લીખા કરમકા ન મીતેગા
કરતા હુએ વોહુ માલીક વોહી, જો કુછ ઊસકો ભાયારે-

ગજલ. (કાફી)

"ગર હમને દીલ સનમકૂ દીઆ ફીર કીશીકુ કીઆ.—ઊસ રાહપે."

શાહ—

જો કુછ લીખાતા કીશમતમે ઊસકી ખબર પડી,
શુરત ખુશહાલીકી હમકો નજર પડી.

ઊડતા હુએ જોશ છાતીમે શુન એ અખબારકો.
તીરને દહનમે હમ સમોકે હુએ સકર પડી.
ભરલે જામે ખુરશંદી હચે હુઈ ઇસ દમ,
પર ઊસમે થોડી ઓરભી અપશોશ ફીકર પડી.
ગમસે જાન આઊથી, હોટોપે અએ ખુદા,
શીરામતકે એક ચકરસે ઓભી ઊલત પડી.
કહુતેહુ ઊસપે હોવેગે હુરો પરી ફીદા,
કયા હુ અજબ આશક પરી અગર પડી.
કુદરત તેરી શુબાન એ ખલીક બનીહુઆજ,
ગુજરી અલમકી શબ, ઓર હુ સહર પડી.

હોરી. (જોગીઆ.)

" બાકે મીરજાને ધુમ મચાઈ.—ઊશ સહપે."

શબ મીલકે—

રોઝ આજકા હોવે મુબારક, હો મુબારક મુબારક મુબારક
રોઝ આજકા.
શાદી આબાદી ખુશી ખુશહાલી, મોશમ આઈ રંગીલી,
એજી ભલા મોશમ આઈ રંગીલી
સગરી નગરીઆંતો, મગન મગન હચે—લોગ,
ઓહો લોગ પુકારે મુબારક,
ભલા હો મુબારક મુબારક મુબારક. રોઝ આજકા.

ગજલ.

પરવર દીગાર સરવર સરદાર મીલાએ યાર,
ખુબ ખુશાલી રામરાગીરીસે રહે હરબાર.
વખત રીરા ઔર બખત ખુલાહે, હરએકકા ઈશઆન,
દાદ ખુદાને લી આઈનદા હમપર, હો મેહરબાંન.
શાદે પચારે મીલ ગયે, પારો હારી હય પુરકત,
બામ દુરીકા દુર હુવાહે, ખુલા દરે રહેમત.

બાબ પેહેલા પરદા દુસરા.

એક બાગ.

(શાહ માહીયારકા બાગબાન ઔર—ઊસકી ઔવગત
ઔર બચે દાખીલ હોતે હે.)

કોહારવા. (ભેરવી.)

(છોરી બામનકી અંગીયા કુ અતર લગાલે ચલી.—ઊસ રાહપે.

બાગરમીઆં—

મરીઅમ પીઆરી મોરીરે મરીઅમ પીઅરી મોરી,
જાકે એક ઘેંટાલા કાટ જલદી.
હંડીંમે ખીચડી, બાસન મેહુ બેંગન,
જા મેરા તું મુખ કયા દેખતે ખડી.
(મરીમા ગુસેસે જાતી હે.)
વાહારે તેરા નખરા વાહ વારી ઘોરી.

મરીઅમ—

મુપે નકલે નીકલ યાથી બાતે ન કર બડી.

કોહરવા. (ભેરવી.)

(સારે તીન પઇસે શેર મછલી ના વેચુગી.)—ઊશ રાહ પે.

મરીઅમ—જુવે ગીન માર ચપલ ઘેંટા ના કાટુંગી.!
ભગરમીઆં—લુચી રંડી હટીલી મુજે કયાશે મલી
બચ્ચે—યુ ન કહો બાવા અમા હુએ ભોલી
મરીઅમ—જુવે તીન માર ચપલ ઘેંટા ના કાટુંગી
ભગરમીઆં—ગધે ગરબર છોડો માર ગાભર લાત
બચ્ચે—મારેગે બાવાજી કયા દેખો ઊઠાકે હાથ
મરીઅમ—જુવે તીન મારં ચપલ ઘેંટા ના કાટુંગી
ભગરમીઆં—લુચ્ચે પોતે ચુપ રે આયગા વુથપર એક
બચ્ચે—રહુંગે ચુપ અભી નહી દેખે તુમકો સેક.
મરીઅમ—જુવે તીન મારં ચપલ ઘેંટા ના કાટુંગી

(મરીઅમકો ભંગર મીઆ મારતા હે બડી ગરબરાત હોતી હે.)

ભગરમીઆં—ચલ રંડી યાસે સરક બીચમે કયું આઇ
બચ્ચે—પકડો પકડો બાવાકુ ટુંટી અમાકી પ્શાલી
મરીઅમ—જુવે તીન માર ચપલ ઘેંટા ના કાટુંગી

(રોતી હે ચો તરફ લોગો વગેરા દાખીલ હોતે હે.)

કાહરવા. (ભેરવી.)

(તોપી વાલે જન દુવગી કુરબાન તેરી સુરત પર.)—ઊશ રાહપે.

શાબ લોક—એજી ભંગરમીઆ હુવે ખશ કયું પીઆરીપર,
ભગરમીઆં—ગુસે હોકર ઝગડા મુજસે રોજ કરતી.
મરીઅમ—લડ લડ ઇસને શાડી હુ મેરી એ કુરતી,
શાબ લોક—એજી ભંગરમીઆં હુવે [illegible]ા કયું પીઆરીપર

ભગરમીઆં—મેને કહાકે એક ઘેંટા મરીઅમ લા સું કાટ
મરીઅમ—ન કાટુંગી ઘેંટા મુંવે નીકલ યાસે નાહટ
શબ લોક—એજી ભંગરમીઆં ખફા હુવે કયું પીઆરીપર
ભગરમીઆં—શાહા કે વહા શાહાજાદા હુવા પેદા એક
મરીઅમ—કંઊ ન કહી બાત સુનકો ફીર એશી નેક.
શબ લોક—એજી ભંગરમીઆં હુવે ખફા કયું પીઆરીપર
ભગરમીઆં—ચાંદ.કે એ તુ કરે ખાન કર તઈઆર.
મરીઅમ—અભી પકાકે લાતી હું મીઆ તું બલકાર.
શબ લોક—એજી ભંગરમીઆં ખફા હુવે કેઊ પીઆરીપર.

(સબ લોક ભંગરમીઆં બચચા વગએરી ગાતે હએ.)

લાવની.

(ગુલ ચમન મે ખીલ્યુ છુપા બશ જેહેરી હે—જીલ રાહપે.)

શબ—આજ ચમનમેં ખુબ મસગુલ જહા શારીહુ
ભગરમીઆં—હુએહુ મને ચઢાઈ અપતો ચેહુલકી ગોલી
બશાઈખાન—તેરા નામ ભંગર શે ચાલ તેરી રંગીલી
ફરીઆખાન—ચાર શીશા શરાબકા લાદો મુઝે હલી
શોકતજી—દીલસે ફીકરકો અબ મેને શારી નીકાલી
તુકરેજી—પેટમેહ મારે લગીતો, ભુખ ભારીહુ
શબ—શાહાજાદા હુવા પેદા ખુબ ખુશહાલીહુએ.

દાદ્રો.

નદીઆ નારે બીસર અઈ કંગના—ઉશ રાહપે.

કલીઆં ખીલીરે મીઠીક રહી ચાંદની—કલીઆ
હોજ બીચ પાનીઆ ઊડે ઊછલ ઊછલકે,
ચંદર ચમકે જયે બીદામની—કલીઆ.

(શબ મીલકે સરાબ કી તારીફ કતે હુવે ચલે જાતે હે.)

ગાના.

(શેતન ગર ગએરે.—ઊશ રાહપે.)

શબ મીલકે—

હોજી શરાબકી લીએ જામરે
રશ રંગસે ઊભરા જીવરા—હોજી શરાબ
દરદ મીતાવે દુખહતા રોવતકુભી હસાવેરે
અંગમે બુધે કેભહુ ઊછલાવે શુધ બેહોબ શામરે—રશ
પરેમ અગનતો અંગમે ભરકે બુઢા ભએ જવાનરે
ચુતુર બને ગર બાહેવલા પીવેબે કલકે આરામરે—રશ
એક પલકમે નેન ભરાવે લાજતો હો નારીરે
બેહમતવારા પ્રીતમ રશીઆ જએસો સાવરો શીઆમરે
રનમે કુદાવે બહુકુ બહાવે નામરદ હો પેલવાનરે
ગગન ગજાવે જગત હીલાવે અએશી રંગીલી જામરે.

બાબ પહેલા—પરદા તીશરા.

બેનજીરકા બાગ.

(બેનજીર ખાબમે મશગુલ હેય ઉપરશે માહરૂખ પરી ઉતર આતીહે.)

ઠુમરી. (કાફી.)

(આદની રાત મોંયે પીયા પાવાની—ઊચ રાહરે.)

માહરૂખ—હો દીલજાની સોવે મતવાલારે
નેએનનેકીવી જાદુવા ભરીરે
હોશરબામા પારારે—હો દીલજાની.
સોવત પલંગપે ભરજોબનમે
હાર ગલેબીચ ડાલારે—હો દીલજાની.
બંદપસીનેકી હીરાશી ચમકે
જેઅશા બાદલપર તારારે—હો દીલજાની.
ગાલ ગુલાબી હોતોપે લાલી
લાજત દેખ હજારારે—હો દીલજાની.
એહી લીખાતા મેરે નશીબમે
મનમોહન મોરા પીઆરારે—હો દીલજાની.
થી ઉરતમે જાતી શેહરકો
તખત મેરા યાહા ઉતારારે—હો દીલજાની.
નજર પરી મોરી આશક ઉપરજો
પલકોકા લાગા નેજારારે—હો દીલજાની.
સાવરા બેદરદીને તીર જો છોરા
બીચ કલેજેકે મારારે—હો દીલજાની.

મેરે ગલેશે લગાવું એ આગ બુજાવું
તન મન દવ મેરા શારારે—હો દીલજાની.
બાગમે મેરે આપ લે જાવું ઇશકો
સેજ પલંગ વાહા શવારારે—હો દીલજાની.
એક બોસેસે છકોરી જાવું
શાજન તુએ હમારારે—હો દીલજાની.

ગજલ (ભેરવી.)

(ઇશકમે તેરે કોહેગમ સરપે લીયા જો હોસો હો—ઉસરાહાપે.)

ચશમોમે તેરે ગુલ બદન, દીલતો ફસા જો હો સો હો,
ઇઝતકી તેજ તેગસે, શરભી કટા જો હો સો હો.
જીવ ચલા જીગર જલા, શોલે ઊઠેહુ સોરશે,
મોહોબતકે તીરશે જખમોસે, લહુ બહા જો હો સો હો
હાલત હમારી ભુલ ગયે, અકલ હોસ ઊર ગઇ,
શીરાતરે ઊશકો લે જાઊ, ઊરાઊ યાસે જો હો સો હો.

''પલંગ સમેત ઊઠાકે ઊર જાતી હે. ત્રાહા માહીઆરશભરાકે જોશમ ચલા આતા હે.''

ઠુમરી. (પીલુ

(કોન જંજીરમે જાન પડી હે.—ઊસ રાહાપે)

શાહા—કોન જજાલમે જા, તું ફસારે,
કારી એક તીર, દીલમે લગારે.
કોઇ બતલાવો, ઊસકા મુકામ,
પયારે પયારે, કાહાં તું છુપારે.

પડા પીદરપે, આફાત બલારે,
હારે હમારે, પીસર પેઆરે.

(ઈતના કહેતેહી જોરશે પીછારી આતાહે પરદા ગીરતાહે.)

બાબ પહેલા પરદા ચોથા.

શાહા માહીઆરકાબાગ.

(એક સીપાહી શાહા માહીઆરકા લટકનખાન ખુદકી બુઢી અઉરત બચ્ચેકો બગલમે ઊઠાકે લે આતાહે,)

લાવણી.

"મનમોહન બજાવે બાસરી.—જીસ રાહાપે."

ખતીજા—

મનમોહન ગયા દીલ જાની, છોડ એકલી છોડ એકલી,
મેરે લટકનકો મેં, ઢુંડું ગલીઆ ગલી.
મેરે ગોદમે ફરજંદ લે, ઢુંઢુંત દીલદારે,
ચો તરફ ઢુંડુ ફીરી, ન કહી પાયારે.
કીસી ઓરતકી મોહોબતમે, જા ફસા કયારે,.
લટકન તુંમે દીલબર, મેરે આ પેઆરે.

ઝુલ.

વોહ પેઆરારે, કા નાક આધા હુએ કાટા,
વોહ પેઆરારે, લોગ કહે હે નકટા,
વોહ પેઆરારે, કા પાઊ એક હે તુટા,
એહ નીશાનકા કીસને, દેખા શેખચલલી,
કહો ઢુંડત ઊસકી ફીરે, માશુક રંગીલી.

(લટકનખાન ગરબડમે દાખીલ હોતા હુએ, ઔર ખતીજા પીસને બેઠતી હે લટકન છુપીકે તમાસા દેખ ખતીજા પીસતે પીસતે ગાતી હે.

ચોકી.

" ભરંગી ચુંકીમે ચોકીકે ઔર કોને—ઊસ રાહાપે."

ખતીજા—દાનાએ પીશુંગી—દાનાએ કકરા,.
પીસતે પીસતે ખતીજા—કરતી કયુ નખરા. દાનએ.
બુધા મેરા મરદ—ગયાહુ બજારકો,
આયેગા ઘરમે જબ— કરેગાં ઝઘરા. દાનમે.
દાહાડા ઊસકા પકડ—લગાઊંગી ચપલ,
નહીતો મુઝમેસે—ખેચુગી લકડા. દાનામે.
લકરા ઓલેવાગતો—કોલતી લઊંગી પાઊંમે'
મારેગા મુઝકો ગર—ભીરકાવુગી ચમચા. દાનામે.
ચલરે ખતીજા તું પીસ—બાતા કરતી કયુંરી,
ચુપકે ચકકી ચલા—બાતે છોર સતરા. દાનામે.
જલો મેરી તીક તીક—જલો મેરા બકવા,
પીસતે પીસતે આતા—સારા એહ બીગરા. દાનાંમે.

હોરી.

" ફાગનકે દીન ચાર.—ઊસ રાહાપે."

લટકનખાન—
આયા તેરા દીલદાર, ખતીજા, પ્યારા મુજે એક દે તું છબીલી.
ઓયા તેરા
પ્યારાબી દે ઓર બગેલગીરી કરલે, જાના મુઝે હએ બાહાર.
ખતીજા, પ્યારા મુઝે એક.
શાહાજાદા હમારા હુવા આજ મારૈબ, પરીને કીયા ગીરફતાર.
ખતીજા, પ્યારા મુઝે એક.
બાનેકો ઊસકો જાના હએ મુઝકો, જીન ઓર પરીઓકો માર.
ખતીજા, પ્યારા મુઝે એક.

કાહ્રુરવા. (કાલીંગડા)

"મારે મારે નવાબ કલકતેકી સેમ્બરકો લેકે ચલા. ઊસ રાહાપે."

ખતીજા—

મેરે બુડે સાહેબ અકલ અપની કયા તુમ ભુલ આયા.
હાથ પાઊસે લંગડે હુકે હુવે બરસ સોઊ. મેરે બુઢે.
નાક બીચારી કટ ગઈ, કટી ઊમર સારી,
કમરસે ખમ ગય, લડાઈ કા મારી. મેરે બુઢે.
ઘરમે બેઠ ઝખીઆ મારો, છોડદે બાત બડીઆ,
શાહ્રજાદેકો હુટનેમે, તુટેગી સબ પસલીઆ. મેરે બુઢે.

કલાયન.

"ઊલ મીલ પનીઆ જાએરી માલનીઆ. (બંગાલી બાબુ.) ઊસ રાહાપે.

લટકનખાન—

લટકનસે હુ જાતે જંગપર હજરત બાહાદર લટકનખાન.
હાથ હમારે સે જીનો પરીઓ સબ હો જાવે હેરાન.
ટુટા હાથ લંડા પાંઊ ઓર ચરનેકો ગઈ હુ નાક,
રોતી શુરતકો દેખ ગયેરસે ઊજ્ઞુંબીબી જાવે જાન.
બંગડ હુતા કુચ ફીકર નહી ફીકરે હુ જંગી જવાન,
નાખ ટુટીતો કયા મુજાખા, કયુ હું ટુટાજો નાખ.
અલકુંદેકી લડાઈમે હુઈ મેરી ઝટ ચત એ નાક,
લટપતસે મેને કી ખતપત ઝટપતસે ખેંચી કમાન.
ફોજ બડી જબ દુસમનકી આબ રૂબરૂ મેરે ખડી,
પરડર પરટું કરજો મારા ટીર, લરજા દીઆ આસમાન.
ખતીજા તું દીલમે, અબ મત કર કુછ ડરપીઆરી મેરી,
ચંદ મુદતમે આ મીલુંગી, બોસા દે એક મેરી જાન.

બાબ પેહેલા—પરદા પાચવા.

માહરૂખ કા મેહેલ.

"માહારૂખ ગાના ગાતી હે અપને યારકો દેખકે."

ગાના.

માહારૂખ—

હે હુસન તેરા મેહરે દરખશાકે બરાબર,
દંનદાદુરો લબ લાલે બદખશાકે બરાબર.
તીલીકી રબન ચુપ હે જબી પર તેરે ગુજર,
પરવીન હે જેશા મેહતાબ કે બરાબર.
કયા ચાહીએ આશકકે તુઝે કટલકો ખંજર,
અબરૂ હુએ તેરે ખંજરે બુરા કે બરાબર.
ચાંત કહુન કાહુત તપે હીજરાથી મુઝે યાર,
રંગ જરદ મેરા હુવે હુ ચેરકાં કે બરાબર.
ઊસ દસતે હીના ઈ કે તસવવરમે માહારૂ અબ,
છે દુબ ચલા પંજે મરજા કે બરાબર.

કુમરી.. (પીલુ.)

"સોતેન ઘર ગએ ગએરે.—ઊસ રાહાપે."

માહારૂખ—

હો ઘબરાવે મોરી જાનરે, ઊઠ જાવો પીયા પોર બાહી.
રાત ગુજર ગઇ શારી પયારે, બાતન કીની તુનેરે,
અબતક ચશમો ખોલત નહી મસત હુવા બે ભાનરે.
ગુલ બાગમે બહાર ફુલોકી કલી કલી રહી ખીલરે.

કોકલ પનઈયા કાલેંગ ગાવે મુરગા લેવે તાનરે.
ભોલી શુરત મોહન મુરત અંખીઆ હુએ મતવારીરે.
પરીઆ ગાવે બલ બલ હે તુજપે શુધ બુધ ખો બેશમરે.
જાન દીયાતો પે તન મન મોરા તુડી ગલેકા હારરે,
પઈઆ પરત હું બલઈયા લેવત હું સાજન ઊઠ બેઈમાનરે.

(બેનજીર કરવત હોતા હયે.)

ઠુમરી, (કલીંગડા.)

" બાદલ મો નઓનારે, છીનત નાહી. ઊસ રાહાપે. "

માહારૂખ—

તોરે બલઈઆં લઊંગીરે, જાગો પીઆ દીલજાની.
રાત ગુજારી ભરઊમેદમે આઇ નીંદર ભોર સંગ,
જાગો જાગો પીઆ, બોલત કોલીઆ,
ભઓ પરભાટ ગુલરંગ.

(બેનજીર ગભરાકર ઊઠ ચોતરફ નઝર ફીરાતા હેઆ.)

ગજલ. (સોરઠ)

"શરમીંદા કમર હે તેરી તસવીરકે આગે. ઊસ રાહાપે."

બેનજીર—

દુસમન મુઝે કાન ઇસી એવાન મે લાયા,
ઇરા ખવાબસે શીરીન મુઝે કીશને ઊઠાયા.
સોતાથા કીસ જાગેપર, આયા હું કહામે,
કયા ગેર લીના જાદુ જો દીવાના બનાયા.

ગાયબ હુવા કાહા મેરા દાલાન શાહાના,
એહ મેહેલ ઓર એ બાગ કીસી કાહુ પરાયા.
ગરકાવ હુવાં કીસકે તીલસસમમે યોં યકદાં,
કુછ દુશરા તમાશા નયાં, દેતા હુઅ દીખાયા.
સોતા હુવા ખાબમે, ન મુઝકો હુએ ખબર,
મોહોબતકા શીશીનેતો મુઝે પીઆલા પીલાયા.
ન સેજ મેરી એહ હુએ, ન હુએ મેરા નશાકન,
એર ફરશ બીછોનેપેભી, દુસરાં હુએ બીછાયા.
ફુકકે જાદુ કીસને અપના યાહા અપશુન,
ઇસ કેદે બલામે, મુઝે લાકે ફસાયા.
કીયા કરકે હીલા મેંપાઊ ઇસસે રહાઇ,
ન કોઇ હુએ મેરા સીવા તેરે એ એ ખુદાયા.

જીલા. (જીજોતી.)

"લાગીરે મોગી જાન નયેન કટારીહો. ઊસ રાહાપે."

માહારૂખ—મારીરે મુકે બાન પરીતકી કારી હો.
સાજન પીઆરે, મોરે શંગ બોલો,
બે દરદી રીલદાર પ્રીતકી કારી હો.

ગજલ. (કાશી)

" ઝપક બતાકે મુઝે, દીલરૂબાને લુટ લીઆ, ઊસ રાહાપે,"

બેનજીર—
અબસ સતા ન હમે ઇરાકશે તો કામ નહી,
કીતાબે મહોબતમે, હમ લીખાતે નામૂ નહી.

શીશી ઊઠાલે એ પરી હુમ છુતે શરાબ નહીં,
સેને શરાબ ઇશકકી, કબુતો જામ નહી.

શુરત કાતીલ હુએ તેરી, એ સઇયાદ દીલરૂબા,
અસીર કરને શીકાર, બીછા અભી દામ નહી.

નકર તુ નખરે પરી, હોગી હુમપે નહી અસર,
હુમારા સખત દીલ હુ, હોવેંગે બેશામ નહીં.

તેરી હુય બેજા સારી, નાઝો અદાઓ અશાવેગીરી,
હોવેગે હુમ ઇશકકે કબુ ગુલામ નહી.

ગજલ (જીલા.)

" કીસા મસતકે આનેકી આરઝુ હયે, એ શહાપે. "

અહાફ્રુખ—

નજર જબસે લીગી; હુય તુમસે હુમારી;
અકલ સારી તબસે, હુમારી સીધારી.

ન મીલાઇથી કીસસે, મહોબતકી ગાંઠી,
તેરી મોહોબતમે ઝીંદગી સબ ગુઝારી.

હુવા રૂબરૂ મેરે, જીસ દમ તુ જાંની,
ભોલી તેરી શુરત, લગી મુઝેકો પીઆરી.

ન તુમ તીરશારૂહો, હીરાઓજી આંખે,
તેરે વાસતે હમને, સેજ એ સવારી.

અગર સેર કરના, હો મનજુર તુમકો,
તો એક કલકે ઘોડેપે કીજો સવારી.

મગર ખુબ સમઝો, ન દીલ કંહી લગાવો,
ગુનાહુગારોકી હાલત, હોગી તુમારી.

મેરે સાથ ચલો, એ દીલદાર હમારે,
કરો શેહેરકી અપની, અબ કુછ તઇઆરી.

(જાતે હએ.)

(મીયા ખબર આતેહે ઓર ભંગકી ગોલી ચરાતેહે ઓર ગાના ગાતેહે.)

ગજલ.

"શરારે અરે ખુલ ખુલ, ઊસ રાહપે."

મીઆખબરૂ—

અજબહે ભંગકા પીઆલા—અહા, હા, હા, હહા, હા, હા,
મુઝે ખુસ કેફમે દાલા, અહા, હા, હા, હહા, હા, હા,—
અજબ હે.

બીયા જો એક તેરા ઘોટ—ગયા દમ તનસે મેરા છુટ.
ગીરા પીનકકા જાલા—અહા, હા, હા, હહા, હા, હા,—
અજબ હે.

બના હુ મસત મસતીમે—ન ઇશકા શાની હસતીમે.
એ દુનીઆમે હુએ બલા—અહા, હા, હા, હહા, હા, હા,—
અજબ હે.

નયાહે રંગ નઇ રંગત—અજબ ભંગહે તેરી સંગત.
તુ હુએ શાહા સબકા રંગલા—અહા, હા, હા, હહા, હા, હા.
અજબ હે.

કહી હુએ સબજ ઓર પીલા—કહી ઊજલા કહી કાલા.
કહીહુએ શુરખ, ઓર લીલા—અહા, હા, હા, હહા, હા, હા,—
અજબ, હે.

(જાતા હે. પરદા ગીરતા હે.)

બાબ પેહેલા—પરદા છઠા.

બદરેમુનીરકા બાગ.

(સહેલીઆં દસતબદસતા ખડી હયે, બદરેમુનીર તખતે ફીરોઝા પર રોનક ફેઝ હુવી હસે, ઓર શયેલીઆ ગાતેહે..)

ગજલ. (જીનોટી.)

" વોહ કોન હયે જો દીલસે તેરા મુબતીલા નહી, ઊસ રાહાપે."

સાહેલી—

ગુલશનમે ઈસ બાહારકે, આમદ પરીકી હયે,
કુછ ઓરહી રફતાર ઊસ, અશવા ભરીકી હયે.
કેહતી હયે ઈનદલીબ ગુલોસે કર પુકાર,
ખુરશીદસી તજલ્લી, હયે ઝોહરા જબાકી હયે.
લાલી લબોકી દેખકર, લાલને ખાઈ ગશ,
રૂખસારપે હયે ગુલ ખીલે હોટોં અકીકી હયે.
અલમાસકા શીસ તોરસે સરપે રખા હયે તાજ,
શબજરંગકી કુરત, ઓર અંગીઆ ઝરીનકી હયે.
બલદાર મોએ શાનોપે, બીખરે જુ અઝદેહા.
સારી હયે ખુબશુરતી, જાદુગીરીકી હયે.
આરામ ખોવે જોઈસે દેખે જરા ઈશ દમ,
તાકત કીસીમે ઈશકી ભલા હમ સરીકી હયે.

દાદરા. (કાફી.)

"કુંમનવો મોરો ફરસ સરક ગયોરે. ઊસ રાહાપે."

સાહેલીયા—જોબનવા તોરા ભરકે ઊછલ રહીયોરે.
પહેલી—મોહુન તોરા મુખરા,
દુસરી—જું ચાંદકાહો ટુકરા.
સબ—જોબનવા તોરા ભરકે ઊછલ રહીયોરે.
બદરેમુનીર—નાજ હમારારે, મોહું જગ સારારે.
સબ—હમ તુમપર વારી જાયે,
પહેલી—સંગ સખીયન રંગીલી,
દુસરી—તુમ સીરત હો અલબેલી,
બદરેમુનીર—બલબલ મોરે ચેહેરેપે ઠમલ ગયોરે.
સબ—જોબનવા તોરા ભરકે ઊછલ રહીયોરે.

ઠુમરી. (ભૈરવી.)

"મતો સેજરીયાપે ભુલી આવે દ કંગના. ઊસ રાહાપે."

બદરેમુનીર—

એતો આખરીયાશે માર હો કટારીયારે.
પલકન મોરે બરછી ઓર ભારે,
ચદર કેસી પતીયા હે ઊતારીયારે.

(સાજાદા બેનઝીર ઘોરેપર બેઠા હુવા દરખ્તો કે દરમીયાન ઊતરતા હે ઓર શેહેલીયા માતા અજીબ હોત હયે.)

કાહારવા.

"બાલી કેશા પકાયજી રાત કે દોગેગન. ઊસ રાહાપે."

સબ સહેલીઆ—દેખો દેખો બગીચેમે કોન આયારે.
પહેલી—હીરા બરાકે ગીરા બાગમે તેજહે ઊસકા આપ,
દુસરી—તુ કીયા જાને ઊથ દીવાન એતો હે આફતાબ.
સબ—દેખો દેખો બગીચેમે કોન આયારે.
પહેલી—મલેક હે ઊતરા ફલક ઊપરસે અજબ ઈસકી નુરાની
દુસરી—ચુપરે નાદાન તુ નહી સમજે ઇન્સાન હે ફીનયાની.
સબ—દેખો દેખો બગીચેમે કોન આયારે.
પહેલી—તારા જેસા ચમકત હે ઓ જોહરાબી હો ચાન
દુસરી—આખે કાહા તુ મુલકે આઈ એતો હોગા માદ.
સબ—દેખો દેખો બગીચેમે કોન આયારે.

દાદરા. (કાફી.)

"હો ગોરી અલીને નીજાર ભરી મારારે. ઊસ રાહાપે."

બહરેમુનીર—

બોલો બોલો હો સખીયોરે એહુ કાહે ગુલ મચાયારે.
બોલો મોરી પીયા દીલ બરીયા,
કીયા ફુલ નયા પાયારે. બોલો કાયે ગુલ મચાયારે.
(આગે ચલકર બેનજીરકો દેખ કે અકદમ ચોકતી હે.)

ગજલ. (ભેરવી.)

"લાગી હે લગન તુજશે છુરા કોન સમેગા, ઊશ રાહપે."

મેનજીર—

આસકકો તેર દેખ એ દીલદાર તુજરા,
અપની નજર ફીરા પશે દીવાર તુજરા.
કોવ સંગ કે સાથી સીવા ફીરતી હું એકેલી,
એ જાન જફાકાર હો હુશયાર તુજરા.
તસવીર તેરી રાતનો લેકે આંઈથી,
તેરી રજાસે આયેહું તયાર તુજરા.
સાકી ખરાહું પાહા લેકે જામે મોહબત,
એક જામ ભરકે પીલે હો સરસારે તુ જરા.

ગજલ. (ભેરવી.)

"નામ જાનેકા ન લો યાર મેં મર જાઊંગી. ઊસ રાહાપે."

બદરેમુનીર—

દીસ તરફસે તુમ પાએહો કીધર તુમ જાઓગે,
હાલે દીલ અપના જરા હમકો તો શુનાઓગે.
ગરચે દેખેસે તુમે હમકો હુવા ઈઝતેરાબ,
બેકસી અપનીકા મુજકો શબબ બતલાવોગે.
કપ કરકે હુવા ગુઝર આપકા ઈસ ગુલશનમે,
હો કોન સાહેબ ભલા કુછભી તો સમજાવોગે.
મહેમાન આવો રહો એક શબભી તો હમ લોગોકે,
હર એકકો ફરમાબરદાર યાહા પાવોગે.
બાદે ગુલગોસે ભરદે સાકીયા એક જામ હમે,
બુલબુલો શીરી હલક કુછ ગાકે જી બેહેલાવોગે.

ગજલ.

" જીધર મે દેખુ ઉધર નજરમે મેરા જો પીતમ તુહી તુહી હયે.
ઉસ રાહાપે."

સાહેલીઓ —

હુવા ઇરમકે ચમનમે ઇસદમ ગુજર એકાયેક સીમી બદનકા,'
ઝુકા ખડા સર દેખ ઇસીકો અદબસે હરયેક સમન ચમનકા.

ફલકસે ઉતરા તાબીદા અખતર,
ઝલકસે અપની ખલક કીઇ રોશન;
હલક હુયે મશગુલ સીફતમે ઇસકી,
જોહાકે સારે ગુનચે હદનકા. હુવા ઇરમકે.

ગયેરતસે હાતો મલે હુએ ખુરશીદ,
માહાતાબ પટકે હુએ અપને સરકો;
હજાર દાશતાન હુયે બસદજાન,
કુરબાન ઉસકે શીરી સખુનકા. હુવા ઇરમકે.

ગુલે હજારાઓ લાલા નરગીસ,
નસીરીનો સબુલ ગયે હુયે બલબલ,
મીલેગા ગઉહર કયુ ન અયેસા,
હુડો ખજાના અગર ચમનકા. હુવા ઇરમકે.

બસર ગયે હુયે ઇસપેમર મર,
ફીરેશતે હોતો હરદમ ફીદા હયે,
ન હો કયુ ઇસકી તજલ્લીસે પૂર,
શીગાર સીના હુરે અદનકા. હુવા ઇરમકે.

લાવની.

" ગોરી ચલી સાસરા પીરભી કબુ આના.—ઉસ રાહપે. "

બેનજીર—

ગુલ ખીલે ચમનમે રંગ બેરંગી સારે,
પર નહી તુજસી આતી કહી મેહુ કારે.
વાહ્ શોખ સીતમગર અજબ તેરા નખરા,
તુઝે દેખ હુવા એક પલમે મેરા દીલ બવરા.
સુન પરીઓકી અએ મલેકા માહાપારા,
કીસમતકા જલા હુ નસીબકા આવારા.
મુલુક મેરા પુરબકી તરફ સુન જાની,
બોલતા હુ તેરે રૂબરૂ રાઝે પીનહાની.
શાહાજાદા હુ વાહાકા મય અયે પીઆરી,
મુઝે બેનજીર કર કહેતી હયે દુનીયા સારી.
એક રોજ થા બેરામ સેજપે સોયા,
કીસી પરીકા મુજપે હુવા થા વાહા સાયા.
સંગ પલંગકે મુઝકો ઊઠાયા ઊસને વાંહાસે,
રખા અપને મહેલમે લા મુઝે દૂર જાહાસે.
લે રજા ઊસકી મયે આયા સયેરકો યાંહાં,
મેરી પડી ઊપરસે એકાએક તુઝપે નીગાહ.
મીલ સંગ વકત રસ રંગ મે ગુજારે,
એક સબભી રહે હમ, સાથ દોનો પીયારે.

દાદરા. (ખમાચ.)

"મોરી ગુઇંઆ લચક લચક ચલત મોહન આવે. ઊશ રાહાપે."

અહરેમુનીર—
મોરે પીઆ હસત હસત બોલત મન લોભાવે,
રયેન જગાવે.
લપટ ઝપટ ઘુંઘટ ખોલત નયેનુવા લડાવે,
મોરે પીઆ હસત હસત.
મારે આંખરીઆં શામ સાગરીઆં, તન ઓર મન લુટાવે,
બતીઆં કરત રતીઆં જાગત લાલ મોપે લલચાવે.
મોરે પીઆ હસત હસત.

જીલ્લા.

"પીયા જર લાયે હો મેવારી મે પનજાબન મોરી તુનકો જા.
ઊશ સહપે."

દોનો—ચલત પીયારે દીલબર દોનો એકહુ દીલદાર મન મોહનકા.

અહરેમુનીર—લગન લગાઇ ન હોવે જુદાઇ,
બેનજીર—કાયમ રહુ એ જોબન મોહનકા.
દોનો—ચલત પીયારે દીલબર દોનો એકહુ દીલદાર મન મોહનકા.

અહરેમુનીર—જામકો ઊથાવો ભરકે પીલાવો,
બેનજીર—મીલાપ હુવા આજ પીયારી મોહનકા.
દોનો—ચલત પીયારે દીલબર દોનો એકહુ દીલદાર મન મોહનકા.

બદરેમુનીર—આવો દીલજાની હુવી મસતાની,
બેનજીર—મીલાપ હુવા આજ પીયારી મોહનકા.
દોનો—ચલત પીયારે દીલબર દોનો એકહુ દીલદાર મન
મોહનકા.

બદરેમુનીર—તુજપે મે વારી દાસી હુ તે હારી
બેનજીર—મીલના મુબારક હોવે મેરી મોહનકા.
દોનો—ચલત પીયારે દીલબર દોનો એકહુ દીલદાર મન
મોહનકા.

(એક દુશરેકુ લપટ ખરે રહેતે હે.)

બાબ દુસરા—પરદા અવલ.

માહરૂખકા બાગ.

(માહરૂખ એકેલી બયઠ કર બેનજીરકી રાહ દેખતી હયે.)

સોરઠ.

" તારી કુબજી મનમાંઇ હમેશ ન બોલના માહરાજા. ઊશ રાહાપે.,'

માહરૂખ—

દીલજાની તોરી દીલદારી કયેસા કઠન હયે દીલદાર,
કલસે ગયો ઓ યાર હમારી બીગ ગઇ અગીઆ મોરી રોરો.
ફકત શારો હમારો ગમસે બદન હુઆ દીલદાર,
હમારે આગમે આગ લગાઇ તન મનને શારે આતસ લગાઇ.
હમને લાજ ગમાઇ તનમે અંગન હુએ દીલદાર.
શારી રતીઆ જાગ ગુજારી ભોર બહુનેકી હુઇ તઇયારી,
લાગે ખાલી તુજબીન હમકો ચમન એ દીલદાર.

(ઇતનેમે ફરેખ દેવ ઊતર આતાહે ઓર સુગલી ખાતા હયે માહરૂખકે પાસ.)

કાલીંગરા.

" બદલ ગયે નેયેનારે છીનત નાહી. ઊસ રાહાપે."

ફરેખ દેવ—ગયો બદલ પયારોરે, જુઠી હુએ દીલદારી.
મનકો ઊસકે કોન પેછાને દીલન પેછાને કોઇ,
માહરૂખ—તોરી કોન બતીઆ માને મોરાવો જાની નહોય.
ફરેખ દેવ—ગયો બદલ જાનીરે, જુઠી હુએ દીલદારી.
ફસાવે તુજકો બાહેર જાવે પ્રીત કરે ઓર સગ

માહરૂખ—ગયા કહા વો જલદ બતાદે કહા રચ.ગત હુએ રંગ
ફરેબ દેવ—ગયા બદલ જાનીરે જુઠી હુએ દીલદારી.
આજ હવામે ઊરતાથા મે નજર પડી ઊસપર,
માહરૂખ—કહું કહું ઓ કહા રહારે હુયે કાણુ ઊસકી દીલબર
ફરેબ દેવ—ગયા બદલ જાનીરે જુઠી હુએ દીલદારી.
સુખત ચંદરકી એક પરીકે બાગમે હુએ દીલદાર
માહરૂખ—ગુજર ગયા હુએ વો જીંદગીસે છોડુ ન જીનહાર.
દોનો—ગયા બદલ જાનીરે જુઠી હુએ દીલદારી.
ફરેબ દેવ—નતુ પ્રીતમે હુારી દીવાની જુઠે હુએ આદમ જાત.
માહરૂખ—પહુલે તોરી બનીઆ નમાની આઇ મુઝે અબ યાદ
દોનો—ગયા બદલ જાનીરે જુઠી હુએ દીલદારી.

(ફરેબ દેવ ઊરજાતાહે ઓર માહરૂખ એકલી બીચારને બથનીહે.)

બાબ દુસરા પરદા દુસરા.

બદરેમુનીરકા બાગ.

(બદરેમુનીર બેઠીહે ઓર બેનજીર ખરાહે આજીજી કરતા હુવા.)

ગજલ. (જીન્જોતી.)

" દીલ છીન લીયા મારારે બનરસકી ગલીમે. બસ રાહાપે. "

બેનજીર—
દે જાન હુમે યાર તુ બસ હમકું હે જાના,
થા શીયાના યાકા આયા જબ જાતાહું દીવાના.

પરી ઊલફતકી હમારી હયે અબતો ગઇ બીત,
હુવા અફશો મેરા તો દુશમન એહુ ઝમાના.
હમે જબત કે રજાથી બએઠે થે તેરે સાથ,
દીલદ્દાર આઇગો હમ ફીર કુચ કર કે બહાના.
પીકે મખમુર હુવે યહા બાદે મોહોબત,
હયે મોશકીલ કદમ હમો કો તો એક યહાથે ઊથાના.
તુ દેખલે આખે આખે ઊથાએ દીલરૂબા એ મન,
ખુદા જાને ફીર મેરા યહા હોગા કબ આના.
ન બેથુગા આરામશે જબતક ન મીલુ ફીર,
તબહી આબાદ હોગા મેરે દીલકા વીરાના.

દાદરા.

"કાપેર બોલોરે મોરા બંગાલી બંગાલે ચલા. ઊશ રાહપે."

બદરેમુનીર—

જાનીરે જાલમ છોતા જીયારા જલાકીવ ચલા
મોરા શાવરાને મન મોહુલીનો. જાનીરે જાલમ.
હુવઇ પીરીત મે મતવારીરે. છોતા જીયારા.
બાલમ બેદરદી જાનેગા દુવગી,
ન એક ભી રેન ગુજારીરે. છોતા જીયારા.
રૂસેકાહ છોતા ન જાવો,
નારીમે પીવારે તોહોરીરે. છોતા જીયારા.
મોરા જોબન ખીલ રહીયા જાની,
લગી કલેજે કતારીરે. છોતા જીયારા

દાદરા.

" નદીયા નાલે બીસર આઇ રંગના. ઊશ રાહપે. "

બેનજીર—

જાની જાદુવા અજબ પુક ડરારે.
જાની જાનેમત છોડ દે કલઇયાં,
દીલ જાન જાઊ, રખ સારારે.

ઠુમરી. (જીંજોટી.)

" નાથ કેસો ગજકો ફંદ છુડાયો. ઊસ રાહપે. "

બદરેમુનીર—

મોએ અરે કાહુ, અગનમે જલાવો,
દરદ દીલમે હુયે દરદ દીલમે હુયે.
જોબન મોહન ન શુકાવો.
મોએ અરે કાહુ.
ઊછલે ઊછલે ઊબલે દીલરા ખાર કલેજે સુખાયો.
મોએ અરે કાહુ.
ભડકત ભડકત સીલગત શોઊલે દુખ નહી જાય સમાયો
મોએ અરે કાહુ.

બદરેમુનીરકો બેનજીર બોશા લેતા હે ઓર બગલગીરી કરતા હે ઓર ઘોડેપર સવાર હોકે ઊર જાતાહે. બદરેમુનીર બેહોસ હો ગીરતી હે ઓર ચોતરફ સબ પરીયા તાબ્બાજુબ મે ગીરીફતાર હોતી હયે.

બાબ દુસરા—પરદા તીશરા.

માહારૂખ પરીકા બાગ.

(માહરૂખ એકેલી બેઠીહેયે ઓર ગાના ગાતીહયે.)

સામ કલયાન ખીયાલ.

" દુલહન માગે સંવારન શારી. ઊસ રાહપે."

માહારૂખ—

કયેસી કીઈ આશકને બેવફાઈ,
જીગરમે તો બરછી કારી લગાઈ.
કીઈ ગયેરોસે ઊસને સંગતો સોબત,
ફીરાયા દીલકો ચાલ એસી ચલાઈ.
ન છોડું ઊસકો નસીહત કરૂગી,
કશમ સખત મયેને હુયે અપતો ખાઈ.
શીલગતા હુયે દીલમે ગુસસેકા આતસ,
જલાતીતી પહેલે ઊસકી જુદાઈ.
મુજકો બદનામ કીઈ સારે શહેરમે,
મેરી હુઈ હાય, અબ રૂશવાઈ.

(બેનજીર ઘોડેપર બેઠા હુવા ઊતર આતા હયે.)

લાવણી.

" કાલ રાતકી કોડે હો તુમી રમલા. ઊસ રાહપે."

બેનજીર—

આજરી બહી લાલ, કસ્તુંરી અંખીઆં,
છોડ કોહુ ગઈ સારી સખીઆ.
મોરી તકસીર, કયા દેખી પીઆરી,
ગઈ બીખર હુવે, પતીઆં તેહારી.
તોરે દીલકો કયા હુઈ બીમારી,
રહીગા ગયા, સારી રતીઆં, બડી કસ્તુંરી અંખીઆં.

ગજલ (ઝંઝોટી.)

" આશકકી યાદ કીયું ન કરે દીલબરી પરી. ઊસ રાહપે."

માહારૂખ—

ગયેરત ન આઈ તુજકો કુછ એ યાર બેશરમ,
ગીરાકે ગલેકા હોરહા થા હાર બેશરમ.
આઈ મસતીમે મેરી નહી યાદ એક જરા,
કીસસે તુ લપટા રહાથા ખુબ ખાર બેશરમ.
ઓરોસે જાકે તુને કી બાતે, નરમ નરમ,
દીલમે મેરે યાહા સુબતથે ખાર બેશરમ.
ફીતના જગાકે છોડ ગયા મુજકો દે ફરેબ,
આઈ શરમ ન આંખોમે, એક બાર બેશરમ.
બદલા તેરી સલુકકા, લઊગી મેં તુજસે તો,
રહુંમ ન ખાઊગી તેરી, જાન હાર બેશરમ.

લે જાઓ દેવો ઇસકો, અભી જા કરો તુમ કએદ,
મુજસે ચલાઇ ઇસને હુએ, હરપતાર બેશારમ.
કુનાજો હુએ વોહ સાહરામે, પુર ખતર હુએખતનાક,
કરીઓ શેતાબ ઊરામે ગીરપતાર બેશારમ.

પદ. (કાફી.)

" કધુરે બુના મન મુતલે ગંવાગ. ગેસ ગહપે."

બેનજીર—

હમતો હયે આશક, હુવે હયે દીવાને,
એહ દુનીઆમે આએ હુએ છકો જલાને.
તુઝે મારના હો અગર હમકો જાલીમ,
એકહીદમ કતલ કર, ન કર એચસે બાહાને,
અગર હમને કી હુએ, અબ ગયેરોસે મહોબત,
ન હરગીઝ શુના હમકો તુ અયેસે તાઆને.
એહ સચ હયે કે હમને દીઆ દીલ કીસીકો,.
અબ ચાહેસો કર તુ હયે હમતો પરવાને.
મચે જાતા હું બંદે બલામે અએ સંગદીલ,
મેરી દુરી તુઝકો લગેગી સતાને.

બાબ દુસરા—પરદા ચોથા.

બદરેમુનીરકા દીવાનખાના.

(બદરેમુનીર આસકકે જુદાઈમે ગમ ખાકે બેઠી હયે ઓર ગાના ગાતી હયે.)

ગજલ.

" અગર હમને દીલ સનમકો દીયા ફીર ફીર્સાકી કયા. ઊસ રાહપે.

બદરેમુનીર—

બેનઝીર હુઈહુ તુજપે ફીદા ફીદા ફીદા,
તન મન હયે અપના દીયા હાં દીઆ દીઆ.
તસવીર તેરી દેખ મયે બેસુધ હુ બન ગઈ,
સબસે કરાર દીલસે ગયા હા ગયા ગયા. બેનઝીર
રાહતકો છોડ ગમ હુએ લીયા તેરે એશકોમે,
દીલ જાન અપના તુજકુ કઆં હાં કીઆ કીઆં. બેનઝીર
દીન રાત તેરી યાદમે કરતી હુ એ સનમ,
ઊલફતકું મોલ મયેને લીઆં હાં લીઆ લીઆ. બેનઝીર.
હુઈ હું હલાક શોકમે બેનઝીરકે એ જલાલ,
જલદીસે ઊસસે મુજકુ મલી હાં મીલા મીલા. બેનઝીર.

મુસતજાદ.

"સોતા હએ ગલે લગકે જબ વોહ યાર પલંગપર. ઊસ રાહપે."

બદરેમુનીર—

છીન લે દીલ ગયા મેરા એક યાર ચમનમે,
કુછ બાકી નીગાશે.

બોલ સકી અપના મે નહી સરાર ચમનમે,.
ઊસ હુાશ રૂબાસે.
જબતકકે થા વોહ પાસ કયા ખુબ આતીથી ખુસબો,
હર ફુલો ફલીસે.
આતે હુએ નઝર અબતો મુઝે ખાર ચમનમે.
કુછ ઓરહી તરાહસે
જબ ગુલબદન વોહ છોડ ગયા મુઝકો અકેલી,
આપ હો કે બેવફા.
બુલબુલ હુપે ગીરીયા કરતી યાહા પુકાર ચમનમે,
અબ બાદે સબાસે.
ફયેસી હુયે જુદાઇ હુઇ અફસોસ સદ અફસોસ,
હમ દોનોકે દરમેયાન.
બજે હુયે ઇનદલીબતો હરબાર ચમનમે,
અહા મેરી ફ઼ંગાસે.
કીસસે મયે કહુ હાલે દીલ કોન દેગા દીલાસા,
મયે હુંગી દીવાની.
મેરા ન તો હુયે કોઇ યાંહાં ગમખાર ચમનમેં,
બેજાર હું જેહાંસે.
ઝારી હુપે ગીઝા મેરી ઓર નાલાસે સદા કામ,
સાઞો સહર હુપે.
માનીનદ ગુલીબાંકે હું બીમાર ચમનમે,
નહી કામ દવાસે.

ઠુમરી. (પીલુ.)

વજીરજાદી—

ઢુંડને જાઊ તેરા પીઆ, બનકર જોગનીઆં.
શુનરે દીવાની કર સબર તું, મોરી દરોંગી તારે લીએ જાન..
બનકર જોગનીઆ.
બીખરદે જટીઆં, રૂદરા ગલેમે, જાઊ તનપે ભભુત લગા.
બનકર જોગનીઆ.
જંગલ સેહુરોમે, ફીર ફીર ઢુંઢુ એક દમમે લે આઊ પતા
બનકર જોગનીઆ.
મર ગઇ ગરમે, મોરી કજાસે, યુ જાન તોરી ગઇ બલા.
બન કર જોગનીઆ.
(જાતી હયે.)

બાબ દુસરા પરદા પાછવા.

જંગલ.

(કુવેમ બેનઝીર આહો જારી કરતા હયે દેવ ચોકી કરતે હયે.)

ગજલ.

" ગુઝરકે તનસે હરએક દમ ગયા સો ફીર ન ફીરા. ઊસ રાહાપે."

બેનજીર—

બદનસે સોજકા જો જોશ, ઊઠા સો અબ ન બુજા,
ઇશકકા આતીશ જો, દીલમે ભડકા સો અબ ન બુજા.
અશકોસે રંગીન ખુનકા, બહુ હુએ દરીઆ,
દીલસે ગમકા સોલા, નીકલા સો અબ ન બુજા.

હમારે તીશાને દહુન, ન આબ ફીસને દીઆ,
અબતકકો પયાસસે હલક, સીલગા સો અબ ન બુજા.
ઝંજીરે ચુબતી હુએ, સરોપે તોઆક તો ભારી હુએ,
બદન જખમોસે લહુ ઉછલા સો અબ ન બુજા.
પરી હુએ સરપે મેરે, બલાઓ રંઝો ગુમો સીતમ,
શરારા બરકે અલમકા ચમકા સો અબ ન બુજા.

ગજલ દુસરી.

"ઈશ્કોમે તેરે કોહેગમ સરપે લીયા જો હો સો હો. ઊસ રાહાપે."

બેનજીર—

ઈશકોમે તેરે બદરેમુનીર એ હાલત હુઈ હમારી હુએ,
દામે ફરેબમે ફસા એહ આફત અબસ ગુજારી હુએ.
દરીઆએ ચશમોસે અરે બહુતી હુએ મોઝો આશકકી,
જીસમકે જખમોસે મેરે ખુને રંગીન જારી હુએ.
બેહાલ હુવા હુયે બદન ચેનો કરાર ઊડ ગયા,
મનતો ફીકરસે ગલ ચુકા, અબતો બદન પે ભારી હુએ.
મેહુલકી જા પથર હુએ સખત એ યવાન હુયે જીક્કા સીહા,
બદલે હીરોકો હાર કે તોક ગલેમે ભારી હુએ.
જો જર બજગી તકદીરકી બંદે બલામે આ ગીરા,
હાલત હમારી યેક બ યેક અબતો હુઈ યેહ નીયારી હુએ.
મુજકો બતો તું એ ખુદા શીકલે બદરેમુનીરકી,
આગે કીસમતકે મેરી તદબીર સારી હારી હુએ.

(લટકનખાંન હથીઆર બાંધકે જોરમે દાખીલ હોતા હયે.)

લાવણી. (જીલા રાગ જગના.)

(કહે તેરી અબલા સુનોજી દીલબર—ઉસ રાહપે)

લટકનખાન—

ચલેરે બદન ઠન એક ઝપકસે અકડકે લટકનખાન,
જંગ પર જીનો કે ઇસ આન.
બીલ્લી કુતતે ઓર ચુવે હુયે મારે એકહી લગાકેવાર
ચુમટીઆં કાતો નહી શુમાર.
એક મુકકસે શુકકી રોટી કે કીએથે ટુકડે ચાર,
અચેસે બહાદર હુયે સરદાર.
ગુસસે મે આકર ઠોસા લગા એક તોડા મખીકાપર
વહી વોહ ગઇ તડપ કર મર.
ચલે બાંધકર વાંકી પધરી સર સીપાહી હુયે જવાન,
જંગપર જીનો કે ઇસઆન.

(એક દેવ ઓતા હયે લટકનખાન કો ઊઠા લે જાતા હયે).

બાબ દુસરા—પરદા છઠા.

એક જંગલ.

(કીતને એક સીપાહી બેનજીરકી જુસતજુમે ફીરતે હએ. ખતીજાબી ઊનહોકે સાથ ગોદમે બચચા લીએ લટકનખાનકો ઢુંડતી ફીરતી હએ.)

લાવણી.

“મેરા કહા માનો ઈસ જગમે, તુઝે રખુ મેરે નયેનોમે. ઊસ રાહપે.”

સબ—ઢુંડ ફીરે સારે જંગલમે નહી તાકાત રહી અબ હમમે
પહેલા—મેરે પાઊ તો કાપતે હયે થરથર—

દુસરા—કમબખત ગધે તુ મર મર,
તીસરા—આઈ નાખમે જાનતો ડર ડર,
પહેલા—મુઝે બીઠાઓ કીસીકી પીઠ ઊપર.

ઝુંજ.

ખતીજા—
(બચ્ચેકો) અરે ઊતર કમર ટુટગઈ (ઊસકો પટકતી હુઈ.)
બચ્ચા—મુજે દે રોટી ઓર દહી,
સબ—(ઊસકો માર) નીકલરે નીકમમે, નીકલરે નીકમમે
પહેલ—(બેયઠ કર) હુયે દરદ હોતા ઘુટીઓમે.
સબ—ઢુંડ ફીરે સારે જંગલમે, નહી તાકાત રહી અબ હમમે
દુસરા—કય જંજાલ ખુદાને ડાલી,
પહેલા—પાહુાં પેટભી હુવા હુયે ખાલી,
તીસરા—સારી ઊડ ગઈ મુહકી લાલી,
દુસરા—અબતો ચુપકે બજાવો તાલી.

ઝુંજ.

ખતીજા—હોગા લટકન કોહાં મેરા,
બચ્ચા—અમમા લે તું ગોદમે જરા.

(દસ હત લમબા દેવ આતા હે. ઓર સબ દરતેહે. દેવ ચંગા બનાતે.

લાવણી.

"ફુલવાડીમે ખડાજો કાલી નાગન હમસે લડી. ઊસ રાહપે."

સબ—એક પલમે બલા એહ કાહાંસે સામને આકર ખડી,
પહેલા—
(લોતકર) સલામ અલેકુંમ મીઆ, મેરે મોતકી આઈ હુયેઘડી,

ખતીજા—મેરે લટકનકોભી નીગલ ગઈ, એહી બલાએ બડી

સાબ—ક્યા સરપે હમારે પીડારે, અરે હાં પીડા એક પડીરે.

ઝુલ. ૧

પહેલા—(કાંપ કર.) મમમ મુઝે તું પકર.

દુસરા—ડડડરસે ગયા હું અકડ,

તીસરા—ઠા કાંહા ગએ હમ સપડ.

ઝુમ. ૨

બચ્ચા—ચલ ચલરી અમમાં જાએ કહીં હમ છુપ.

ખતીજા—અરે ફેર વોહ આએગા, ચુપ રહે તું ચુપ.

સાબ—માર વો પટકે કો થપડ લગાકે ખુબ, લગાકે ખુબ.

ઝુમ. ૩

(પાછો ભુપસો દેવ આવેછે એટલે બધા નાહસી જાયછે.

પહેલા—(ડર કર) બલા ફીર વોહ ફીરી.

ખતીજા—(રીસસે કર) ગીરી પકરો મયે ગીરી.

દુસરા—(ગુસસેસે.) કયા લગાઈ ફીર ફીરી.

બચ્ચા—(રોકર.) મરી અમમાં તો મરી.

સાબ—અરે હો મરીતો મરી. (ભાગતે હુયે.)

સાબ—એક પલમે બલાએ કાંહાંસે સામને આ કર ખડી.

(સબ ભાગતે હુયે.)

બાબ તીસરા—પરદા અવલ.

પરસ્તાંન.

(વજીરજાદી જોગનકે લીબાસમે દાખીલ હોતી હયે.)

ગજલ. (જુંજોટી.)

"ગમે દુરીમેં જુઈ જલતા હયે. ઊશ્ક રાહયે."

વજીરજાદી—

જીગરસે જલતી હું બેજાર કઝા આ પુકારી હએ,
કયા હમારી કહાની કહીએ હાલત હમારી અબતો નયારી હએ
ઢુંડ રહી જંગલ સારા, ઢુંડે સબ સહેરા,
આઈ કહાંસે કહાં મેં જાઊં, ભુલ ગઈ હું રહા.
જીસમકે જખમોસે હમારે નેહરે ખુંનકી જારી હયે,
ઊતરસે પસચમ ગઈ, દખશનસે પુરબ,
નઝર કરત હું જીસ તરફ ભયે, પાહાડો દેખું સબ,
મેરીતો જાન દાહાસેતસ યાંહાં આથી સીધારી હયે.
ચુબત કાંટે પથરમે, બહુત લહુ હરઆન,
નીકલ જાયગા એહી દુખમે, જલ જલ મેરા પરાન,
અબસ એહ મુરગે દીલ મેરેકી અજલ હુઈ શીકારી હયે.
જમીન હમારા બીસતરા, એ.ર ઓઢની આસમાન,
મખમલ બદલતો ખાક હયે, ગમસે જાવત જાન,
કાંહાં એહ સખત બીછોના, કાંહાં સેજ સાહવારી હયે.
યાઃ ખુદાબી બીઈ હમને વાળી ઊતારે પાર,

આરામ દેવે સાચ વોહ—પાક હમે કીરતાર.
મુઝે ઊસ ખાલીકો માલીકકી, યાંહાં અબતો પારી હયે.

(ફીરોઝશાહાકા તખત લે પરીઆં ઊતર આતા હયે.)

ગજલ. (સોરઠ.)

"બગયેર ગુલઝારે બથકકે ગુલ હુઈ બુલ બુલ દીવાની. ઊશ રાહપે."

ફીરોજશાહા—

કહુ અએ હુસનકે ગુલશનકે, ગુલ કાંહાંસે તુ આઇ હયે.
તજલ્લી સારે આલમકી, એહ સબ તુઝમે સમાઇ હયે.
એજબ નખરા અજબ અંદાજ, અજબ અએ હુર તેરા અશવા,
અજબ ચેહરા ગુલાબી હયે, અજબ તેરી સફાઇ હયે.
હું મયે જીનોકા શાહનશાહ, મેરા હયે નામ શાહા ફીરોજ,
થા જાતા સયેરકો કાફકી, તુઝે દેખ રહા ગમાઇ હયે.
કહુ તુ કોન હયે દીલબર, યાંહાં આના હુવા કયું કર,
તું મુઝકો અયે પરીજાદી, નેહાયત અબતો ભાઇ હયે.
તુઝે કીસ ચીજકી દરકાર હયે, જલદીસે કર એજહાર,
તેરી મુરાદ બર લાને કસમ અબ મયને ખાઇ હયે.

ગજલ. (કાફી)

" ખુને દીલ અશકોસે જમ મીલકર ગુલાબી હો ગયા."

વજીરજાદી—

હુએ કયા હાલત હમારી એહતો અબતર હો ગઇ,
હાય મેરી જીંદગાની ખાક જલકર હો ગઇ.

દુનીઆમે જાબજા ભટકી કહી ન આઇ બર મુરાદ,
અજલકી બસ પ્યારી મેરે અબતો સરપર હો ગઇ.
જીનોકે ખુન શાહા આલી માજરા કહેતી હું મયે,
મયે કુરબાન હું તુઝપે ઓર વારી મર મર હો ગઇ.
મેરી એક સહેલીકે આશકકે તજસસુમે હુ મયે,
કહેતે હયે કે પરી એક આશક હયે ઊસ પર હો ગઇ.
જીસકી તલાસ મયે હું ફરતી નામ હયેગા બેનજીર,
સારે દશત દેખે મયેને ખાર ગલ કર હો ગઇ.

ગજલ.'

" ખુદાકી પરસતી જો ઘેરી રહેગી. ઊસ રાહપે."

ફીરોઝશાહ—

અગર યુંહી હરવખત તુ ઝારી કરેંગી,
તો ઊમ્ર તેરી બહેમમે સારી કટેંગી.
કરતી હયે કયું અપને મનમેં ફીકર તું,
શીશીતો મકસદકી સારી ભરેંગી.
અબી ભેજતા હું એક દેવો કો મેરે,
કોઇ પલમે ઊસસે તું જાકર મીલેગી.
તેરે વાસતે મેં ઊઠાઊંગા મહેનત,
બદનમે મેરે જબતક તાકત રહેગી.
તું ચલ મેરે સંગ ઇસ તખત ઊપર,
ન ડર અપની મુરાદકો તુંતો પોચેગી.

(તખતપર બેઠ જાતે હયે.)

બાબ તીશરા—પરદા દુસરા.

(પરસતાનમે બેહેકનાગ માહારૂખ પરીકા હુવા જીસમે બેનજીર કેદમે
રહા હવે ઓર ગીઆ કરતા હવે)

હોરી. (ધપમંદ.)

" સઈઆને મુઝકો મરવા લગા દીનીરે.—ઉસ રાહાપે. "

બેનજીર—

મોરી પયારીકી ખબર લા દીજોરે.
મોરા ધરકત સારા બદન હુવે.
યાદ મોરી જાનીકી મેં તડપત જીઆરા.
હમારા પેગામ કોઈ પોહોચા દીજોરે.

(મીયા ખબર દાખીલ હોતા હે.

મીયા ખબરૂ—

નીકલા નીકલા ગાજા પીકે જબે,
આખીર મીલા નહી બેનજીરરે.
ઢુંડું ઢુંડું ઢુંડું કહાં મેંય,
મીલતા નહી હુવે નીસાનરે.
મીલે ન મીલે હમકો કયત ગરજ,
ચંડુંલકી ચરાવે હમ ગોલીરે.

(ફીરોજશાહ ઓર વજીરજાદી ઓર દેવા સબ અંતર આતેહે ઉનકો
દેખ મીયા ખબર બાગ જાતાહે.)

ઠુમરી.

" સાવરા મેતા તુમપે હી વારી. ભીમ રાહાપે. "

ફીરોઝશાહ—

પાઈ ઊસકી આજરે નીશાની,
સારે આવો દેવો ડાલોરે મકંદ.
હમને તો જાય પેહચાનીસ પાઈ ઊસકી આજ.

(ફીતને એક દેવો કમાન ડાલ અંદર ઊતરતે હયે ઓર બેનઝીરકો કું-
જીરમસે છોરકે કુવેમસે બાહેર નીકાલતે હી બેહોસ હોતા હયે સ
બ દેવ તાઆજ્જુબ હોતે હયે.)

બાબ તીસરા—પરદા તીસરા.

બદરેમુનીરકા એક દાલાન.

(બદરેમુનીર બેઠી હુઇ આહોઝારીઆ કરતી હે.)

ગજલ. (જીંજોટી.)

" ગમ દુનીસે જી જલતા હયે.—ભીમ રાહાપે. "

બદરેમુનીર—

હમે જેહાસે નહી કામ હમ આશા દીવાને હુયે,
ગયે હો આપ કાહાંકર હમસેતો અપેસે બહાને હુયે.
હાય દીખાકે નયેનકી, રસી આને તલવાર, દોહરા.
તનકે ફીને તુકરે—કલેજે માર કટાર,
ખડ હાયા શાલીકસે હમ અપને સરકો કટાને હુયે,
ભુલ ગયે અપ્પ હમ ધરમ—ભુલ ગયે ઇમાન,

પુજત હુએ વોહ સુરતે—બલા જીનકે ફરમાન. દોહરા
મસજીદે હમસે મસતોકી અબતો મયે આને હયે.
ભડકત શોલે પરેમકે—રાખ હુવા બદન, દોહરા.
તન મન સારા જલ ચુકા—નયેન પડત અગન,
તુમહારી પહેલુમેં જાની ક્યાં બીઠાને બીગાન હયે.
રયેન સારી જાગ રહુ—પર ન હુવા મીલાપ,
દે ગયે હૈ જોબચન— ભુલ ગયે હો આપ. દોહરા.
અશક બારીસે હુવે તર હમારે સરાને હયે.
ગુજર ગઈ હયે ઘડી ઘડી—ગુજરે દીન ઓર સાલ.
અબતક જાની આએ નહી—કીઆ મેરા એહ હાલ,
ખયાલે યારમે અફસોસ ગુજર ગયે જમાને હયે. દોહરા

ઠુમરી. (પીલુ.)

" એજી તુમસે કોન બાહન બોલો. ઊશ રાહપે."

બદરેમુનીર—

હોજી લુટ ગયો મન દીલ જાની,
કોન બેદરદેસે લાગી લગન હયે,
હુંઈ દરદમે દીવાની—હોજી લુટ ગયો મન.

(એકાએક તખત આસમાન પેસે ઊતર આતા હયે ઊશ પર બેનઝીર ઓર વજીરજાદી બેઠે હયે તખત ઊતરતેહી બેનઝીર બદરેમુનીર કો દેખ બેખુદ હે તા હયે. બદરેમુનીર દેખતેહી બેનઝીરકો ગલેસે મીલા લેતી હે)

ગજલ. (ભૈરવી)

"શાદી મુબારક બને રંગ ભરી બાહાર હયે. જેશ રાહપે."

ગુજરાતી—

આજ મુબારક બને શાદી મુબારક બને,
શાદી મુબારક બને શાદી મુબારક બને,
ખુશીકી બહેતી હયે બાહાર, ગરમ હુવા હયે બાઝાર.
પધારી બની હયે તઈઆર, શાદી મુબારક બને,
દુલહનતો બઈઠી સવાર, દુલા ખરા હયે દીલદાર,
તુ મેએ હોવો હરબાર, શાદી મુબારક બને.
બેનઝીર ખડા હયે પેહેન તાજ, બદરેમુનીરકી શાદી હુઈ આજ,
ગાવે હમ મીલાકે સાજ, શાદી મુબારક બને.
સાકીયાદે મયે કી જામ, આયા ખુશીસે અંજામ,
તુમકો મુબારક આજ, એહ શાદી મુબારક બને.

ઠુમરી. (પીલુ)

"બાબ રંપઘઓકી સુરતની હમારીજી. જેશ રાહપે."

દોનો—

આજ બાહારકી ખીલી કલી કલી,
શું બુલ કમલ ખીલે, આ પોહોચારે માલી,
સાંજ મીલા ગાવે, બુલ બુલે રંગીલી,—આજ બાહારકી.
ગરજે ગગન સબ, હુઈ ખુશહાલી,
રાગ રંગતકી, ધુમ મચી ચલી.—આજ બાહારકી.

(માહરૂખ પરી એકાએક આપની સેહેલીઓકો લેકે આશમાનપે ઉતરકે આતી હે ઓર મુબારકબાદીકા ગાના ગાતીહે.)

તીલ્લો ખમાચ.

" દાનીઆ દીતાના દેરનાં દીગ. ઓથ રાકે "

સબપરીઓ—

જાની તોરી યાદ રયેન દીન.
તોરા ગોરા ચેહેરા મેરા પ્યારે પ્યારે હેરા. જાની તોરી.
દીલબર પરી તુજપે—કુરબાન હોગઈ વાર.
નેસાર કીયા તુજપે તન જાન ઔર ઈમાન.
તેરા ન કોઈ સાની આદમ, જેહાં મીશાની: જાની તોરી.

કહેરવા.

" કુસલાવે કુસલાવે મુજા મોદમે પીલાવે. ઓથ રાકે."

સબ—

ખુશહાલી ખુશહાલી ખુબ આજકી ખુશહાલી,
માશુકસે આશક પધારીસે હવે મીલા,
દીલબરને જાની કો છ ગલેસે લગાલી.
ખુશહાલી ખુશહાલી ખુબ આજકી ખુશહાલી.
ચમન ચમનકી કલી સારી ખલી,
બજે બજે શાદીઆને ગલી ગલી,
ખુશહાલી ખુશહાલી ખુબ આજકી ખુશહાલી.
મેહેનતકી હુવે બરી કીમત બી હુવે બરી,
આખીર ઈશ્કસે હુઈ હુવે આખેરી.
ખુશહાલી ખુશહાલી ખુબ આજકી ખુશહાલી.

સલામ આખેરી સલામ આખેરી.
તસદી માફ કીજીએ જો આને કો હુંઈ.
ખુશાહાલી ખુશાહાલી ખુબ આજકી ખુશાહાલી,
લીજીએ રૂખસદ શાબ ખેલ હુવા ખલાશ.
ફીર ઓર કોઈ સબકો કરના આકે મુલાકાત,
ખુશાહાલી ખુશાહાલી ખુબ આજકી ખુશાહાલી.

(ડરાપ સીન ગીરતા હે, ખેલ ખલાસ હોતાહે. લોગ સબ ઊઠ જાતે હે.)

સમાપત.

જાહેર ખબર.

આએ નાટકના ગાયેનની ચોપડી મસનવી મીરહ યાને બેનજીર બદરેમુનીરનો ગાયેન રૂપી પેશ જે સા ને ખરીદ કરવો હોએ તે શાહેબોએ મુંબઈ મધે બજારમાં નવાબની મસીદના શામે મુલ્લા નુરદીન દવાખાનાની દુકાનેથી તથા પાયધોનીના નાકા પર ખાના સામી કાજી ઈબરાહીમ સાહેબ મરહુમના દુકાનેથી માતર ૩ આના મોકલી મંગાવી લેવી.

E. A. & CO.